

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΥΓΕ ΕΜΗ ΣΟΦΙΑ ΠΡΟΣΕΧΕ, ΕΜΟΙΣ ΔΕ ΛΟΓΟΙΣ ΠΑΡΑΒΑΛΛΕ ΣΟΝ ΟΥΣ. ΠΑΡΟΙΜ. ΣΟΔΟΜ. ΚΕΦ. Ε.

Αρ. 8.

ΣΜΥΡΝΗ. 10 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1831.

Η ΑΓΙΑ ΠΟΛΙΣ.

Πολλοί υποθέτουσιν ότι η Ιερουσαλήμ τὸ παλαιὸν ὀνομάζετο Σαλήμ, καὶ ἀκολούθως ἡ παλαιὰ πόλις τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος τῆς ὁποίας βασιλεὺς ἐστάθη ὁ Μελχισεδέκ δὲν ἦτον ἄλλη ἀπὸ τούτην, ἥτις μετ' ἔπειτα ἔγινε μητρόπολις τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους. Ὄταν ἐκυριεύθη ἀπὸ τὸν Ἰεσέ οἱ ἐγκατοικοὶ ταύτης τῆς πόλεως δὲν ὑπέφεραν νὰ διωχθοῦν ἀπὸ τοὺς Ἰσραηλίτας, μ' ὅλον ὅπου ὁ βασιλεὺς τῶν ἠχμαλωτίσθη, ἀλλ' ὀχυρώσαντες αὐτὴν ἐκατοικοῦσαν διὰ πολλοὺς αἰῶνας. Τὸ φρουριόντων ὅμως εἰς τὸ τέλος ἐκυριεύθη ἀπὸ τὸν Δαβὶδ καὶ οἱ Ἰεβουσίται ἐδιώχθησαν διὰ παντὸς ἀπὸ τὴν Ἰερουσαλήμ. Ἡ δυνατὴ φρουρὰ ἐκ τῆς ὁποίας τοσάκις ἀντέκρουσαν τὰς δυνάμεις τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἦτον εἰς τὸ ὄρος Σιών, ἥτις ἀφοῦ ὑπέπεσαν εἰς τὰς χεῖρας τῶν, ὀνομάσθη Πόλις τοῦ Δαβὶδ.

Ἡ Ἰερουσαλήμ ἔκειτο εἰς τὰ σύνορα τῶν φυλῶν τοῦ Ἰούδα καὶ Βενιαμίν. Ἦτον κτισμένη ἐπάνω εἰς τρεῖς σιμωντινοὺς λόφους τῆς Σιών, Ἀμωρίας, καὶ ὁ χαμηλότερος τῶν δύο τούτων ὀνομάσθη μετ' ἔπειτα Ἄκρα. Ἀφ' ὅλα τὰ μέρη ἐπεριορίζετο ἀπὸ κοιλάδας, αἵτινες τὴν ἐχώριζαν ἀπὸ τὰ βουνὰ τὰ ὁποία τὴν ἐπερικύκλωναν καὶ τὴν ὑπεράσπιζαν ἀπ' ἄρκτον ὅμως δὲν εἶχε τὴν αὐτὴν φυσικὴν ἀσφάλειαν, διέφερεν ὅποσον εἰς τοῦτο, μὲ τὸ νὰ εἶχε ἓνα μέγα κρημνὸν ὅστις ἐτελείωνεν εἰς τὴν πεδιάδα. Ἀπ' ἐκεῖνο τὸ μέρος ἡ πόλις πάντοτε ἐφορμεῖτο ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς, ἐπειδὴ ἄλλοθεν ἓνα στρατεύμα δυσκόως ἤμποροῦσε νὰ ἐπιτύχῃ χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ μεγάλας δυσκολίας. Ὅλη ἡ περιοχὴ ἦτον δυνατὰ τειχογυρισμένη καὶ κάθε λόφος ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἤδη ἀναφέραμεν εἶχεν ἓνα ξεχωριστὸν τείχος ἰδικόν του. Εἰς καιρὸν ὅπου ὁ Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς ἦτον ἐκεῖ, ἐκτίζετο πρὸς Ἄρκτον τῆς πόλεως ἓνα μέγα προάστειον ὀνομασθὲν Νεάπολις. Προσέτι ὀχυρώθη μὲ τείχει ἀπὸ τὸν βασιλέα Ἀγρίππαν, καὶ ὅλα ταῦτα ἐδυναμώθησαν μὲ πολλοὺς πύργους. Ἡ περιφέρεια τῆς πόλεως ἦτον τέσσαρα ἡμισυ ἕως πέντε μίλια. Ἡ Σιών ἦτον ὁ ὑψηλότερος ἀπὸ τοὺς τρεῖς λόφους, ἥτις ὀνομάζετο καὶ Πόλις τοῦ Δαβὶδ. Φαίνεται ὅτι ἐκυριεῦε τὸ νότιον μέρος τῆς πόλεως, καὶ ἡ Ἄκρα ἔκειτο πρὸς ἄρκτον τῆς Ἰδίας κατ' εὐθείαν. Ἐκεῖνο τὸ μέρος τὸ ὅποιον ἐκτίσθη ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος Σιών, ὀνομάζετο ἀκόμη Ἄνω-πόλις, ἐνῶ τὸ ἐκτεινόμενον πρὸς τὴν ἄκραν ὀνομάζετο Κάτωπολις. Ἡ Σιών ὑπερεῖχε τὰς ἄλλας κατὰ τὰ πολυέξοδα καὶ μεγαλοπρεπῆ κτήρια, μετὰ τῶν ὁποίων ἡ ἀκρόπολις τοῦ Δαβὶδ καὶ τὸ βασιλικὸν παλάτιον, κάμνουν μεγάλην ἐντύπωσιν τῶν ξένων. Ἡ Ἄκρα εἶχε περισσοτέρους δρόμους καὶ ὁσπήτια, καὶ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς πόλεως ἐφθάνεν ἐπάνω εἰς τοῦτον τὸν λόφον. Ἡ Ἀμωρία ὅμως ἐτιμᾶτο περισσώτερον ἀπὸ τοὺς δύο καὶ εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ἦτον ἓνας Ναός. Ἡ κορυφὴ τῆς

ἦτον τόσο κρημνώδης καὶ στενόχωρος, ὥστε δὲν εἶχε τόπον διὰ τὴν ἱερὰν οἰκοδομὴν καὶ διὰ τὰ ἀναγκαῖα αὐτῆς προαύλια μὲ τὸ μέσον ὅμως κτηρίων τὰ ὁποία ὑψώθησαν ἀπὸ τὰς κοιλάδας ἕως τὴν κορυφὴν τῆς, ἔκτειναν τόσο τὴν ἐπιφανειάντης, ὥστε ἔκαμαν περιφέρειαν ἡμισυ μιλίου.

Κατ' ἀνατολὰς ἡ πόλις ἐχώριζετο ἀπὸ τὸ ὄρος τῶν ἐλαίων μὲ μίαν βαθεῖαν καὶ στενὴν κοιλάδα τοῦ Κέδρου, ὅθεν προέρχεται ὁ χειμᾶρος τῶν Κέδρων ἀναφερόμενος εἰς τὰς γραφάς. Τοῦτο τὸ ρεῖθρον ἡ ὁ χειμᾶρος κάμνει τὴν ἀρχὴν τοῦ πλησίον τῆς Ἰερουσαλήμ, ἀπερᾶ πλεονάζει διὰ τῆς ρηθείσης κοιλάδος, καὶ μετ' ἔπειτα διευθυνόμενος πρὸς Ἀνατολὰς πίπτει εἰς τὴν Νεκρὰν Θάλασσαν. Τὸ καλοκαίρι εἶναι ἀνυδρὸς, ἔξω μόνον τὸν χειμῶνα ὅπταν συναίρει τὰ θοὰ καὶ λασπώδη ρεῖθρα ἀπὸ τοὺς πλησιοχώρους λόφους.

ΝΕΦΕΛΑΙ καὶ ΒΡΟΧΑΪ.

Αἱ νεφέλαι εἶναι μία συνάθροισις ἀπὸ ζοφώδεις ἀναθυμιάσεις αἵτινες κρέμανται εἰς τὸν ἀέρα. Αὗται εἶναι συνθεμένα ἀπὸ νερὰ, γῆινα μύρια, νίτρον, θειάφι, ἄλας, καὶ ἀπὸ οὐσίας τὰ ὁποίας ἡ καύσις τοῦ Ἡλίου, καὶ ἡ ἐνέργεια τῶν γῆινων σωμάτων κάμνουν νὰ ἐγειρῶνται ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς Σφαιρας. Τὰ ἐλαφρότατα σύννεφα, ἐνῶτε ἀπέχουν ἀπὸ τὴν γῆν δύο μίλια, ἡ πυκνότερα τῶν σειρὰ ἐντὸς ἐνὸς μιλίου, καὶ ἡ δασυτάτη, βεβαρυμένη ἀπὸ ἠλεκτριότητα, ἐν γένει πλεεῖ μακρὰν ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς τὸ ἥμισυ.

Μεταξὺ τῶν ὠφελειῶν τὰς ὁποίας ἀπολαμβάνομεν ἀπὸ τὴν ὑπαρξίν τῶν νεφελῶν, εἶναι παρομοίως ἡ διαυθέντευσις ἀπὸ τὰς θερμὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου καὶ τῆς γῆς. Συγκρίσις εἶναι τόσο θερμαὶ, ὥστε ἐν δὲν ἐμποδίζοντο τοιοῦτοτρόπως, δὲν ἤμποροῦσαν νὰ λαμβάνουν ὑπαρξίν κανὲν εἶδος φυτῶν. Εἰς τὰς ὀλίγας φυσικὰς ἐνεργείας τὰς ὁποίας ἀνεκαλύψαμεν, ὅπου ἡ ἠλεκτρικὴ ρευστὴ ὕλη ἐμπεριέγεται, τὰ σύννεφα ἔχουν ἀρκετὸν μέρος. Καὶ κατ' ἐξοχὴν μὲ τὸ μέσον τῶν διαδίδου ἐκείνην τὴν λεπτὴν ὕλην ἀπὸ τὴν ἀτμοσφαιραν εἰς τὴν γῆν καὶ ἀπὸ τὴν γῆν, εἰς τὴν ἀτμοσφαιραν.

Τὰ πολυποικίλα χρώματα καὶ φαινόμενα τῶν νεφελῶν γινώσκονται ἀπὸ τὴν διάφορον θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκονται ὡς πρὸς τὸν Ἡλίον. κατὰ τὰς διαφόρους ἀντανταλάσεις τῶν

ἀκτίνων τοῦ Ἡλίου, καὶ κατὰ τὰ ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα γέννᾷ ἢ θερμότης. Ὄταν τρέχουν ἐνωμένα, ἢ ὅταν διαλύονται εἰς πυκνὰς ραβίδας ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τῆς ἐπισυναπτομένης ἐφέξεως, πίπτουν κῆται, καὶ οὕτω ἀποτελεῖται ἡ βροχή.

Ἡ χρονικὴ ἀναλογία εἶναι τρεῖς πόδας περίπου εἰς βάθος, εἰς ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. Αὕτη ὅμως ἡ ποσότης δὲν διαμοιράζεται παρομοίως εἰς ὅλα τὰ μέρη. Περισεύει πλησίον εἰς τοὺς Τροπικούς καὶ ὀλιγοστεύει ἀναλόγως ὅσον ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸν Ἰσημερινὸν πρὸς τοὺς πόλους. Ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς τροπικούς αἱ βροχαὶ καθὼς καὶ οἱ ἄνεμοι ἀκολουθοῦν τακτικῶς εἰς κάποιους καιροὺς τοῦ χρόνου. Εἰς τὸν ἀρκτικὸν τροπικὸν ἀρχίζουσι τὸν Ἀπρίλιον καὶ τελειοῦν τὸν Σεπτέμβριον. Εἰς δὲ τὸν Νότιον ἢ τὸν Ἀνταρκτικὸν ἀρχινοῦν τὸν Σεπτέμβριον καὶ τελειοῦν τὸν Ἀπρίλιον. Εἰς τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας ἡ ἀναλογία εἶναι δέκα πόδας, ἐνῶ εἰς τοὺς παραλλήλους κύκλους τῶν 70, βαθμῶν πλάτους, καὶ περαιτέρω, ἡ χρονικὴ ποσότης δὲν ὑπερέχει τοὺς δέκα δακτύλους. Εἰς τινὰς τόπους καθὼς εἰς τὴν Αἴγυπτον, Περσὺ καὶ Κοίλην, βρέχει πολλὰ ὀλίγον καὶ σχεδὸν ποτὲ.

Ἡ Φυσικὴ οἰκονομία εἶναι θαυμάσιος. Ἀναθυμιάσεις ἐγείρονται ἀπὸ τὰς θαλάσσας, μορφώνονται εἰς σύννεφα καὶ περιφέρονται τριγύρω εἰς τὴν γῆν· καὶ μετ' ἔπειτα βεβαρυνόμενα καταβαίνουν, τὴν ὀροσίζουσι καὶ τὴν κάμνουν εὐφορον. Ὁ Δρ. Χάλλει ἐπάσχεσε νὰ λογαριάσῃ τὸν ἀτμὸν ὅστις ἤμποροῦσε νὰ σκηθῆ ἀπὸ ὅλην τὴν Μεσόγειον θάλασσαν εἰς μίαν ἡλιοφώτιστον ἡμέραν, καὶ ἀφοῦ ἐμέτρησε τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, καὶ ἐδοκίμασε εἰς μικρὰν τινα ποσότητα ὕδατος ὀδηγήθη νὰ ὑποθέσῃ ὅτι τοῦλάχιστον ἤμποροῦσε νὰ φθάσῃ εἰς 5,280, μιλλιούνια τόνων.

ὩΡΙΜΑ ΚΕΡΑΣΙΑ.

(Συνέχεια)

Γουλ: Τὰ κεράσια μὲ ἤρσαν τόσο, ὥστε σχεδὸν τὸ ἐλησιμόνησα, ἀλλὰ ἄς μὴν τῆς εἰποῦμε τίποτε.

Ἰωάν: Ὁ Γουλιέλμο. τότε ἤθελε κάμωμεν τὸ κακὸν χειρότερον. Ἡμεῖς ἐσφάλλαμεν, εἶναι ἀληθινὸν· ἀλλὰ πρέπει νὰ τῆς τὸ εἰπομεν.

Γουλ: Ὁχι διατὶ ἤξεύρεις ὅτι πάντοτε ὀργίζεται ὅταν δὲν ἐνθυμούμεθα ὅ,τι μᾶς λέγει, καὶ πάντοτε μᾶς τιμωρεῖ ἐὰν δὲν τὴν ὑπακούωμεν.

Ἰωάννα: Ναι ὅμως ἐπιθυμοῦσα νὰ τῆς τὸ εἰπῶ καὶ νὰ με τιμωρήσῃ, παρὰ νὰ πασχίσω νὰ τὸ κρύψω, διότι εἰμαι βέβαιος ὅτι ποτὲ δὲν ἤθελε μὲ βλέπει μὲ καλὸν ὄμμα, ἂν ἐγὼ τὴν ἐγελοῦσα· καὶ καταλαμβάνεις, αὕτη δὲν μᾶς τιμωρεῖ ἀπὸ τὸν θυμὸν τῆς, ἀλλὰ διὰ νὰ συνηθεῖσόμεν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ κάμωμεν ὅτι εἶναι ὀρθόν.

Γουλ. Ναι ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ τὴν βλέπω θυμομένην.

2) διατὶ πάντοτε πικραίνεται ὅταν μανθάνῃ ὅτι κάμωμεν ποτε ἄτοπον, διατὶ θέλεις νὰ τὴν κάμωμεν νὰ λυπηθῇ;

Ἰωάν. Περισσότερον θέλει τῆς κακοφανῆ ἐὰν ἡμεῖς παρηγορηθῶμεν νὰ κρύψωμεν ὅτι ἐκάμαμεν. Ἐνθυμήσου τι μᾶς εἶπε τὴν ἀπερασμένην Κυριακὴν, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἕτοιμος νὰ συγχωρῇ ἐκείνους οἰτινες τοῦ ζητοῦν συγχωρῆσαι διὰ ἀγάπην τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅταν κάμνουν τίποτε ἄτοπον. Ὁ λόγος ἦτο· Ἐὰν ἡμεῖς ἐξομολογούμεθα τὰς ἀμαρτίας μας, αὐτὸς εἶναι εὐσπλαγγνος καὶ δίκαιος νὰ μᾶς τὰς συγχωρήσῃ καὶ νὰ μὴ καθάρισῃ ἀπὸ κάθε παρανομίαν.

Καὶ ἤξευρε, ὅτι ἐὰν ὁ Θεὸς ὅστις εἶναι τόσο μέγας καὶ καλοκάγαθος ὑπεσχέθη νὰ κάμῃ τοῦτο, τότε βέβαια ἐννοεῖται ὅτι ἕνας διδάσκαλος ὅστις ἀγαπᾷ τὸν Θεόν, θέλει εἶναι ἕτοιμος νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον καὶ ἐὰν ἐνθυμῆσαι, ἡ μήτηρ μᾶς εἶπεν ὅτι ποτὲ νὰ μὴν ἀφήσωμεν τὴν ψευδῆ ἐντροπὴν, νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὸ νὰ τῆς εἰπομεν εὐθὺς ὅτι ἐσφάλλαμεν, ἀλλέως θέλει κάμωμεν πολὺ μεγαλύτεραν ἀμαρτίας.

Γουλ: Καλὰ, πολλὰ καλὰ, ἔχεις δίκαιον, ἄς ὑπάγωμεν γρήγορα νὰ τῆς εἰπομεν τὴν ἀλήθειαν.

Ὅτω ὑπῆγαν ὁμοῦ νὰ εὑρουν τὴν μητέρα των, δὲν ἦτο ὅμως πολλὰ χαροποὶ, ἀλλὰ εὐχαριστοῦν το ὅτι ἠμποροῦσαν νὰ ἀποφασίσουν νὰ κάμωμεν ὅτι ἦτον ὀρθόν, καὶ νὰ ὁμολογήσουν τὴν ἀλήθειαν. “Ὁ Μήτηρ,” εἶπεν ἡ Ἰωάννα, θέλει κακοφανῆ ὅταν ἀκούσῃς ὅτι ἐπροσέξαμεν ὡς κακὰ παιδιὰ, ἀλλ' ἐνομίσαμεν ὅτι δὲν εἶναι καλὸν πρᾶγμα νὰ κρύψωμεν ὅτι ἐκάμαμεν, καὶ οὕτως ἤλαμεν νὰ σοῦ εἰπομεν τὴν ἀλήθειαν. Τότε ἡ Ἰωάννα τῆς εἶπεν ὅ,τι ἠκολούθησε μὲ ἀκριβείαν, καὶ ὁ Γουλιέλμος εἶδει τὰ κουκούδια τὰ ὁποῖα ἔφερε, διὰ τὴν εἰδῆ ἡ Μήτηρ τοῦ βέβαια πόσα ἔφαγεν, καὶ σὰς βεβαίωσεν ὅτι δὲν ἠθέλησαν νὰ προφασισθοῦν ἀλλὰ εἶπαν ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

Πιστεύσατε ὅτι ἐκακοφάνη τῆς μητρός των, ἀλλὰ εὐχριστῆθη βλέπουσα τὴν ἐτοιμοτητά των εἰς τὸ νὰ τῆς εἰποῦν τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἀκόμη περισσότερο ὅτι δὲν ἐμεταγέσθησαν καμμίαν πρόφασιν δηλ. νὰ εἰποῦν “ἦτον πολλὰ ὀλίγον ἢ ὁ Γουλιέλμος μὲ τὰ ἔδωσε, ἢ “ἐὰν ἡ Ἰωάννα δὲν ἐστῆμι ἐγὼ δὲν ἤθελα τὰ ἐγγίξει.

Εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶναι κάποια παιδιὰ τὰ ὁποῖα ἠθέλησαν μεταχειρισθῆ τοιαύτας προφάσεις, τοιοῦτον ὅμως φέρσιμον εἶναι πάντοτε κακὸν σημεῖον. Ἐὰν λοιπὸν μικρὰ παιδιὰ κοράσια ἀρχίζουσι νὰ προφασίζονται, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν εἶναι ἀρετὰ πληροφορημένα ὅτι ἐσφάλλα, ἀλλ' ὅτι λυπηθῆται ἐπειδὴ τοὺς ἐκατάλαβαν.

Ὅταν ὁ Γουλιέλμος καὶ ἡ Ἰωάννα εἶπαν τῆς μητρός των ὅλην τὴν ἀλήθειαν, ἐπρόσμεναν νὰ τιμωρηθοῦν καὶ ἦτον ἕτοιμοι νὰ ὑποταχθοῦν. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον, ἡ μήτηρ των τοὺς εἶπεν ὅτι ἐπειδὴ ἔτρεξαν εὐθὺς καὶ τῆς εἶπαν τὴν ἀλήθειαν χωρὶς καμμίαν πρόφασιν, εὐχαριστῆθη βλέπουσα αὐτὸν βεβαίως τοῦ σφάλματός των, καὶ ἐστοχάσθη ὅτι ἤθελεν τιμωρῆσαι εἰς τὸ ἐξῆς· αὕτη δὲν ἠθέλησε νὰ τοὺς παιδεύσῃ, ἀλλ' ἐμπιστεύθη ὅτι αὐτοὶ δὲν ἤθελε λησμονήσουσι γρήγορα ὅ,τι ἠκολούθησε, καὶ ὅτι ἤθελεν εἶναι ἀκόμη εἰς ἐνθυμήσιν τῶν ἀδελφῶν καὶ ἀδελφῶν τοὺς. Τότε τοὺς ἐνθυμίσεν ὅτι ἠμποροῦσαν νὰ συγχωρηθοῦν, ζητῶντες τὴν χάριν ἀπὸ τὸν Θεόν διὰ νὰ τοὺς ἀξιῶσῃ νὰ ἀπέχουν ἀπὸ σφάλματα, καὶ ὅτι τὸ

το ἴσον ἀναγκάσιον εἰς κάθε πράγμα, μεγάλον ἢ μικρόν, ἐπειδὴ καὶ τὸ οὐτιδανότατον ἀμάρτημα συχνὰ ὀδηγεῖ εἰς μεγαλύτερα τοιοῦτου εἴδους.

Ἐάν αὕτη ἡ μικρὰ ἱστορία ἀρῆση εἰς τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας μου, ἐλπίζω ὅτι θελεῖ ἐνθυμοῦνται νὰ διορθῶνται, καὶ ὄχι νὰ στοχάζονται μόνον διὰ τὰ κεράσια.

ΑΒΥΣΣΥΝΙΑ.

Ἡ ἐπαρχία τῆς Ἀβυσσυνίας κείται πρὸς νότον τῆς Αἰγύπτου περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Νείλου. Ἐκεῖ πρὸ πολλοὺς αἰῶνας ἡ χριστιανικὴ Ὀρθοξεία ἐθεμελειώθη, λέγουσιν ὅμως ὅτι εἶναι πρὸς τούτοις μεμιγμένη ἀπὸ Ἰουδαϊκὰς καὶ ἄλλας δεισιδαιμονιώδεις συνηθείας. Τινὲς ἀπὸ τοὺς ἐξόχους Γερμανοὺς Ἀποστολοκύρηκας, ἐσχάτως διήλθον τὴν πόλιν, σκοπὸν ἔχοντες τὴν εἰσαγωγὴν τῆς Ἱερᾶς Βίβλου, καὶ τὴν σύστασιν σχολείων, μεταξύ τῶν ἤδη βαρβάρων ἐγκατοίκων τῆς. Ἀπὸ ἑνὸς τῶν καθημερινῶντων ἐκλέγομεν τὴν ἀκόλουθον.

Ἰατρεία τῆς Αἰγυπτιακῆς καλουμένης ὀφθαλμίας.

« Μωαμεθανὸς τις τῆς συντροφίας μας, ἦλθε καὶ μᾶς ἐπαραιοῦντο διὰ τὸν πόνον ὑπέφερε ἀπὸ ἑνὸς τῶν ὀφθαλμῶντου. Ἡμεῖς τὸν ἐσυμβουλευσαμεν νὰ εἰπῆ κανενὸς νὰ τοῦ ρίψῃ μέσα ὀλίγην κόκκιν ταμβάκου, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶχε κανένα τὸ ἔκαμα ἐγὼ. Τοῦτο εἶναι ἀσφαλέςτατον Ἰατρικὸν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ὀφθαλμίας, ἐπειδὴ τὸ ρηθὲν βότανον προξενεῖ ὑγρότητα εἰς τὸν ὀφθαλμὸν, καὶ ἡ ὀφθαλμία ἐν γένει ἔργεται μὲ μίαν κυστικὴν καὶ πονεϊκὴν ξηρότητα. Ὁ Κύριος Δούσσαπ ἔμαθε τούτην τὴν θεραπείαν εἰς τὸ Κάϊρον. Μίαν ἡμέραν ἐνῶ ἐπεριπατοῦσεν εἰς τὸν δρόμον, ἕνας δοῦλος τοῦ ἐξήτησε ταμβάκον, καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔδωκε τὸν ἔβαλεν εἰς τὰ ὄμματά του ἔμπροσθεν τοῦ Κυρίου Δούσσαπ, ὁ ὁποῖος ἀκόμη μαρτυρεῖ τὴν θεωμάστιον ἔκθεσιν τῆς ἐφαρμογῆς. Φίλος τις τοῦ Μωαμεθανοῦ, τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἀνεφέραμεν, ἐπαρτήρησεν εἰς ταύτην τὴν περίστασιν ὅτι ἡμεῖς διεφέραμεν ἀπὸ τοὺς ἄλλους Εὐρωπαϊοὺς ὁποῦ ἕως τότε εἶχαν ἀπαντήσει. Οἱ ἄλλοι δὲν ἤθελαν μῆτε νὰ ἐγγίξουν κανένα, ἐνῶ ἡμεῖς ἐξεναντίας εἰμεθα ἔτοιμοι νὰ παρηγοροῦμεν καὶ νὰ βοηθοῦμεν τοὺς πᾶσχοντας.

Ὡς Ἐπόμενον ταύτης τῆς περιλήξεως, ἐπιθυμοῦμεν διὰ τοιαύτας πονοφθαλμίας κοινὰς εἰς τούτα τὰ μέρη, ἐνθέρμως νὰ παραγγείλωμεν, συχνὸν πλύσιμον μὲ καθαρὸν νερόν. Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀθλοὺς τυφλοὺς, ἠμποροῦσαν τώρα νὰ χαίρονται τὴν θεωρίαν των, ἐάν ἤθελαν προσεῖε εἰς τὴν ἀρχὴν νὰ τα καθαρίζουν.

ΑΣΚΗΤΗΣ ΕΪΔΩΛΟΛΑΤΡΗΣ.

Ἄνθρωπός τις εἰς τὰς Ἰνδίας ἠρώτησε διαφόρους κληρικοὺς καὶ ἀσκητάς, τίνι τρόπῳ ἠμποροῦσε νὰ ἐλαφρώσῃ τὰς ἀμαρτίας του; Τὸν ὀδήγησαν λοιπὸν νὰ στρώσῃ καρφία ἀρκετὰ στρεβλά, εἰς μέγα διάστημα καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὰ ἀνυπόδητος νὰ περιπατήσῃ 460 μιλίων τόπον. Καὶ ἐάν ἐξαμῶντωναν οἱ πόδες του ἢ ἐκουράζετο, τότε μόνον ἠναγκάζετο νὰ σταθῇ, ἕως οὗ νὰ ἀναλάβῃ καὶ νὰ ἐνδυναμωθῇ. Ἀρχισε λοιπὸν τὸ ταξιδιόντου καὶ ὅτε ἐσταμάτησεν ὑποκάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιον ἐνὸς μεγάλου δένδρου, ὅπου τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἐνί-

στε ἐκουστήτετο ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ Ἱεροκύρηκας ἔτυχεν νὰ ἐκφωνήσῃ ἔμπροσθέντου τὰ λόγια ταῦτα ὅτι τὸ αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καθαρίζει τὰς ἀμαρτίας. Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν παρευθὺς ἐσικώθη καὶ σκορπίσας τὰ βασανιστικά του σάνδαλα, ἐκφώνησε. Τοῦτο μόνον χρειάζομαι μὲ τὸ νὰ τοῦ ἔκαμαν βαθεῖαν ἐντύποσιν οἱ λόγοι τοῦ Ἱεροκύρηκος ὅτι τὸ αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καθαρίζει τὰς ἀμαρτίας μας.

ἮΜΝΟΣ ΝΗΣΙΩΔΗΣ.

Πρῶτος παῖς.

Ἄρ' εἰς τὸν Θεὸν εἶναι δεκτὴ,
Μικροῦ παιδίου ἢ προσευχῇ;

Δεύτερος παῖς.

Βεβαίως. Ἐξάρρει στὸν οὐρανόν,
Ἡ δέησις μας εἶναι γνωστὸν.

Πρῶτος παῖς.

Ἄρ' εἰς τὸν Θεὸν εἶναι αἰσθητὴ
Παιδίου τίνος παραδρομῇ;

Δεύτερος παῖς.

Ὡ νύκθ' ἡμέραν σ' ἀτενίζει
Τὴν καρδίαν σου προγνωρίζει.

Πρῶτος παῖς.

Ἄρ' εἰς τὸν Θεὸν εἶναι γνωστὸν
Ἄν εἴπω ψεῦδος παραμικρόν;

Δεύτερος παῖς.

Καὶ ψιθυρίζων τὸ ἐκφώνῃς.
Διότι ἐξεύρει καὶ τί φρονεῖς.

Πρῶτος παῖς.

Ἄρ' εἰς τὸν Θεὸν εἶναι φροντὶς
Ἄν ὑγιαίνω, ἂν δυστυχῆς;

Δεύτερος παῖς.

Ναὶ καὶ τὴν τροφήν, κ' ὅσα φορεῖς
Ὡς' κείνου δῶρα ν' εὐχαριστήης.

Πρῶτος παῖς.

Ἄρ' εἰς τὸν Θεὸν θὰ πορευθῶ
Εὐχαριστήρια νὰ τὸν εἰπῶ;

Δεύτερος παῖς.

Ναὶ ἀλλ' ὡς ἐκείνην τὴν στιγμήν,
Ἐνταῦθ' ἀγάπην σου ἀπαιτεῖ.

Πρῶτος παῖς.

Ἄρ' εἰς τὸν Θεὸν νὰ εὐχρηθῶ
Τὸ πρόσποτον του διὰ νὰ ἰδῶ;

Δεύτερος παῖς.

Ναὶ ἀγάπα τον, πλὴν σταθερὰ
Νὰ σ' ἀνταμοίψῃ οὐρανεῖα.

Με ἠδονὴν μεγάλην ἐκδοίκομεν τὴν ἀκόλουθον διατριβὴν τοῦ Φιλέλληκος καὶ πολυμαθοῦς νέου Ριχάρδου Βαν Λένεπ. διὰ νὰ δείξωμεν εἰς τυὺς νέους ἀναγνώστας μας πόσον τοὺς εἶναι ἀναγκαῖον τὸ νὰ γυμνάζωνται τὴν πάτριόντων γλώσσαν, ἐνῶ ἄλλογενεῖς φιλοτιμοῦνται νὰ τὴν μαθησιώσῃ, καὶ μαθησιώσῃ νὰ συνθέτωσιν εἰς αὐτὴν τὴν γλώσσῃ, ἐργασίαις τὰς πολυειδεῖς των γνώσεις μὲ τὰς τῆς πάν Μουσῶν γλώσσης χάριτας.

Ὁ ΚΑΣΤΩΡ (ἢ ἀπλῶς τὸ Καστόριον.)

Τὸ Περίεργον ζῶον ὁ Καστώρ, πολλάκις ἐπαραινῆσε καὶ

τὸν Φιλόσοφον εἰς θαλασσοπόρους, καὶ τὰ παῖδια εἰς μικρὰς καὶ ἀφελεῖς παρατηρήσεις. Ἐν πρώτῃ μὲν προσόψεως εὐρίσκουμεν παράδοξον μόνον τὴν οὐρανὸν, ὅτι εἶναι χωρὶς ἀναλογίαν μὲ τὸ ἐπίλοιπον σῶμα του, καὶ μ' ὅλον ὅτι αὕτη τὸν ἀσχημίζει, εἶναι ὁμοίως τὸ μόνον ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ σώματός του, τὸ ὁποῖον ἔχει εἰς χρῆσιν συνεχέστερον ὅταν ὄρμαῖ κατά τινας ἐχθροῦ, τὸν ραπίζει μὲ τὴν οὐρανὸν, ἐν ᾧ τὸν δαγκάνει μὲ τὰ ὀδόντιά του ὅταν τὸν κυνηγῶσιν, αὕτη τὸν ὀδηγεῖ εἰς τὸ νερόν, καὶ ὅταν ὁ κυνηγὸς τὴν φέρῃ εἰς μέγιστον κίνδυνον, τὸν γυρίζει τὴν οὐρανὸν του. Καὶ τὸ μὲν σχῆμα αὐτῆς ὁμοιάζει τὸ ὄργανον τῶν τοιχοποιῶν τὸ ὀνομαζόμενον (τύκος) παχίρι. τὸ δὲ μήκος τῆς εἶναι ἕως ἡμῶν πῆχυν. λέπια δ' ἔχει ὅχι τόσο ἴσα ὡς τὰ τῶν ὀφθαλμῶν. εἶναι δὲ τὸ τετραπόδον τοῦτο ἀμφίβιον, καὶ καθὼς δια τὰ ἀμφίβια ἔχει διπλὰς χάριτας. Καὶ φαίνεται ὅτι ἐπέχει τὸν αὐτὸν μεταξὺ τετραπόδων καὶ ὀφθαλμῶν τὸν ὁποῖον ἡ νυκτερίς μεταξὺ τῶν τετραπόδων καὶ τῶν πτηνῶν. Τὸ σῶμα του εἶναι πολλὰ μαλλιαρὸν, καὶ κανεῖς δὲν ἀγνοεῖ ὅτι ἀπὸ τὸ δέρμα του γίνονται οἱ πῖλοι τοὺς ὁποῖους φοροῦσιν οἱ Εὐρωπαῖοι. Τὰ δύο ἐμπροσθινὰ του ποδάρια δὲν ἔχουσι μαλλία καὶ ὁμοιάζουσι τρόπον τινὰ μὲ τὰς χεῖρας τοῦ Ἀνθρώπου, τὰ δὲ δύο ἄλλα εἶναι πλασμένα ὡς τὰ τῶν ἀμφίβιων πτηνῶν μὲ μίαν μεμβράναν μεταξὺ τῶν δακτύλων.

Εὐρίσκεται δὲ ὁ Καστώρ εἰς τὰ ἀρκτῶνα μέρη τῆς Γερμανίας καὶ εἰς τινὰ κλίματα τῆς Γαλλίας. Ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν γνωρίσῃ τις ἐντελῶς πρέπει νὰ διαβαίῃ διὰ τῆς φαντασίας του εἰς τὰ τοῦ Νέου Κόσμου ἀδιάβητα δάση, καὶ ἐκεῖ θέλει τὸν βλέπειν νὰ βάλλῃ εἰς χρῆσιν τὰς φυσικὰς του διαθέσεις καὶ τὴν ἐπιτηδεύτητα. ἐκεῖ χαίρει ἐλεύθερα τὴν ζωὴν μακρὰν ἀπὸ τὰς ἀνθρωπίνης κατοικίας, ἐκτελεῖ ἡσύχως ὅσας ὀρμαῖς ἡ φύσις τὸν ὑπαγορεύει, καὶ ἀντὶ νὰ κρυπτηται εἰς ὑπογείους φωλεὰς διὰ νὰ ἀποφεύγῃ τοὺς ἀνθρώπους, συναναστρέφεται ἐκεῖ μὲ τοὺς ὁμοειδεῖς του, καὶ ὁμοίως μὲ τοὺς τῶν ἀρχαίων χρόνων Πατριάρχας, συνέχει οἰκογένειαν, ἐπικρατεῖ τόπους, καὶ μεταφέρεται εἰς ἄλλα μέρη, ὅταν ἡ ζωοτροφία τελειοῦν ἐκεῖ ὅπου κατοικεῖ.

Εἶναι φυσικὰ ἡμερος, καὶ φοβεῖται καὶ τὰ μικρότατα ὅταν εἶναι μόνος του, καὶ διὰ τοῦτο ζητεῖ πάντοτε τὴν συντροφίαν τῶν ὁμοειδῶν του. Ἀκολουθοῦντες ταύτην τὴν φυσικὴν ὀρμὴν ἑκατοντάδες Καστόρων ἐνόησαν καὶ συστένουσι ἀποικίας εἰς τὰς ὄχθας τῶν ὑδάτων. Ἄν δὲ εἰς τὸν ὁποῖον ἐκλέξωσι τόπον, τρέχει τὸ νερὸν μὲ μεγάλην ὀρμὴν, τοῦ ἐμποδίζουσι τὴν ὀρμὴν κτιζόντες πρόχωμα τὸ ὁποῖον διαπερᾷ τὸν αὐλακα τοῦ ποταμοῦ ὅλη δὲ ἡ εὐφυΐα τῶν ἀπο δείχεται εἰς τοῦτο τὸν ἔργον. Διότι μὲ τὰ ὀδόντιά των ξεριζοῦν οὐκ δένδρα καὶ φέροντές τα κάμνουσι θεμέλιον καὶ ὑψόνοσι τοίχους εἰς τὸν ποταμὸν, ἀλειφοντες αὐτοὺς μὲ εἶδος ἀσβεστοῦ τὴν ὁποίαν κατασκευάζουσι μὲ τὴν οὐρανὸν των, καὶ ἡ ὁποία δὲν λυώνει ποτὲ εἰς τὸ νερὸν, συχνάκις ἀποδείχουσι εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς ὕλης, περισσοτέραν ἐπιτηδεύτητα παρὰ τὸν ἐμπειρότερον τέκνονα. Ἀφοῦ συστήσωσι τοιοῦτοτρόπως ἐν εἶδος λίμνης κτιζοῦσιν εἰς τὰ ἄκραν τῆς οἰκίματά εἰς σχῆμα ὡ εἶδος εἰς τὰ ὁποῖα κατοικοῦσιν ἕνα χρόνον ἕκαστος καθε δὲ ἀνδράγγωνον ἔχει δύο οἰκίματα, ἐν εἰς τὴν γῆν καὶ ἄλλο εἰς τὸ νερὸν. Ζῶσιν ἐκεῖ μὲ ὁμόνοϊαν καὶ ἐκεῖ ἡσύχως ἀνατρέφουσι τὰ παῖδια των, συχνὰ βλέπει τις πατέρα νὰ ὀδηγῇ τὴν νέαν

οἰκογένειάν του εἰς τὸ νερὸν, καὶ νὰ τὰ γυμνάξῃ νὰ μεταγυρίζωνται τὰ φυσικὰ ὄργανά των ὅποταν φαίνεται ἐχθρὸς, ἔργεται κίνδυνος τις, εἰς ὅλους τοὺς ἐκεῖ, ὁ πρῶτος πολίτης νὰ εἴπω οὕτως, ὁ ὁποῖος τὸν βλέπει, κτυπᾷ μὲ τὴν οὐρανὸν τοῦ νερόν, φωνάζων μὲ λεπτὴν φωνήν, καὶ παρευθὺς φεύγουσι οἱ ἄλλοι μέσα εἰς τὰ νερά. ὅταν δὲ τοὺς λείψῃ ζωοτροφία ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ περίξ τόπους, ἀλλάζουσι πάλιν τὰς κατοικίας των καὶ ἤθελαν γεμίσειν τὰς ἐρήμους τοῦ νέου Κόσμου, ἐὰν δὲν ἐπιγαίνεν ἄνθρωπος νὰ τοὺς πολεμήσῃ. διότι ἀπ' οὐ οἱ ἐντόπιος τῆς Ἀμερικῆς ἐπραγματεύθησαν μὲ τοὺς Εὐρωπαίους καὶ ἐγνώρισαν τὴν πλεονεξίαν τούτων, ὀλιγόστευσε πλέον ἡ ἡσυχία τοῦ εἰρηνικοῦ ζώου τούτου.

Ὁ Καστώρ ἐμπορεῖ δικαίως νὰ ὀνομασθῇ μετὰ τὸν Ἑλέφαντα, τὸ νοητικώτερον ζῶον ἔλαβεν ἀπὸ τὴν φύσιν δῶρον σχεδὸν καθὼς τὴν προφορὰν οἱ ἄνθρωποι, τὰ νὰ καταλαμβάνεται ἀπὸ τοὺς ὁμοίους του, καὶ τόσο ὥστε ἐργάζονται ἐν συμφώνου ἔργα, τὰ ὁποῖα δείχνουσι τι περισσότερον παρὰ ἄτι ὀνόμασαν ἔμφυτον ὀρμὴν εἰς τὰ ζῶα. Αὕτη τῶν ἡ κοινωνικὴ ἀγάπη εἶναι ἀξιοθαύμαστος εἰς ἡμᾶς. διότι δὲν ἐμπορεῖ νὰ εἴπω τις ὅτι οἱ φυσικοὶ νόμοι τοὺς ἀναγκάζουσι εἰς τὸ νὰ συναναστρέφονται καὶ συμφώνως νὰ ἐνεργῶσι τι διὰ κοινὸν καλόν, παλλὰ ζῶσιν εἰς τὴν Εὐρώπῃν εἰς μοναξίαν. Καὶ εἰς τοῦτο διαφέρουσι οὐσιωδῶς ἀπὸ τὰς μελισσῶν ὅτι αὐτὰ μὲν γεννῶνται κατὰ τὸν ἴδιον καιρὸν καὶ εἰς τὸν ἴδιον τόπον καὶ εἶναι διασπένονται νὰ μένωσι μαζῇ. Οἱ δὲ Καστόρες » λέγει ὁ φυσικὸς φιλόσοφος Βυφφὼν » εἶναι ἰσως τὸ μόνον παράδειγμα τὸ ὁποῖον σφάζεται ὡς ἐν παλαιὸν μνημεῖον τοιαύτης νοήσεως, εἰς τ' ἄλλα ζῶα, ἡ ὁποία μ' ὅλον ὅτι ἀσυγκρίτως κατωτέρα ἀρχικῶς ἀπὸ τὴν τοῦ ἀνθρώπου, δείχνει ὁμοίως ὅτι τείνουσι εἰς τοὺς αὐτοὺς μὲ τὰ αὐτὰ τέλη ὄρου.

Πρὶν νὰ τελειώσωμεν, ἄς μὴ σιωπήσωμεν καὶ τινὰ ἐννοίας, αἱ ὁποῖαι γεννῶνται ἀπὸ τὸ προκείμενόν μας τοῦτο. Ἡ μεγάλη τελειότης αὕτη εἰς τὸ ζῶον εἶναι ἀποδείξις ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη διὰ ἐυγενέστερον διορισμόν, διότι ἂν οἱ ἄγριοι τῆς Ἀμερικῆς ἐμιμήθησαν τὸν Καστόρα καὶ ἐκτίσαν ὠσιδεῖς καλύβας, ὁ Καστώρ ἕως δὲν ἠμπόρεσε νὰ βελτιώσῃ οὐδοποσοῦν τὴν οἰκίαν του. Ἡ σημερινὴ κατοικία τοῦ Καστόρος ἦτον ἡ ἴδια καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου. Αὕτη ὁμοίως εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀνθρώπου μετεμορφώθη εἰς παλάτια καὶ εἰς πόλεις ὁ Καστώρ δὲν προβλέπει παρὰ ἄνθρωπον ἀπὸ μίαν ἀνοιξὴν ὁ δὲ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου ἐγνώρισε τὸ σύστημα τοῦ κόσμου, καὶ ἐξεσκεπάσε μυστήρια τῆς φύσεως, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο διὰ πάντα κρυμμένα καὶ ἀγνώριστα εἰς ὄντα δημιουργημένα. Τίς ἀπὸ ἡμᾶς δὲν αἰσθάνεται ἐπιθυμίαν νὰ βλέπῃ τὰ αἰσθημάτά του, νὰ ἴηαι αἰώνια;

Εὐτυχὲς μὲν γένος ὀλόκληρον ἀνθρώπων, τὸ ὁποῖον εἶναι τόσο σῶφρον, ὥστε μιμεῖται τὴν ὁμόνοϊαν τῆς τῶν Καστόρων πολιτείας, εὐτυχεῖς δὲ καὶ οἱ ἰδιῶται οἱ ὁποῖοι φέρονται καθὼς οὗτοι ἡ ἡσυχαι πολῖται εἰς τὰς οἰκίας των.

P. B.

Ἡ παρούσα ἐκδίδεται καθε Σάββατον, ἡ τιμὴ τῆς κατά τριμηνίαν εἶναι ἐντάλληρον δίστηλον.

Εἰς τὸ ὑπογραφεῖον τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς.